

Arrest

nr. 212 456 van 19 november 2018
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. LUYTENS
Lakenselaan 53
1090 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 25 juni 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 mei 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 oktober 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 november 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA *loco* advocaat L. LUYTENS en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Afghaans staatsburger van Pashtounse etnie. U werd op 1 januari 1993 geboren in het dorp Dand Ko Chulagh in het district Dasht-e-Archi in de provincie Kunduz.

Toen u nog een baby was vluchtte uw gezin naar Pakistan omwille van de oorlog met de Russen. Eerst leefden jullie tien à vijftien jaar in het Mianwali kamp in de provincie Punjab. Nadat het kamp werd gesloten verhuisden jullie naar de stad Chakwal, ook in de provincie Punjab.

U ging nooit naar school. Uw vader overleed toen u ongeveer zestien jaar oud was. Nadien begon u te werken als verkoper van groenten en als arbeider.

U bent getrouwd met B.N. (...). Jullie hebben twee zoons en twee dochters.

U keerde samen met uw gezin, moeder en broers en zussen in juli 2015 terug naar Afghanistan naar jullie oude huis. Na een maand benaderden de taliban uw gezin en zeiden dat ze twee personen per huis nodig hadden. Uw broer A. (...) vertelde hen dat jullie hen zouden vervoegen, maar dat jullie eerst tien dagen nodig hadden om het huis te herbouwen. 15 dagen later kregen jullie een dreigbrief van de taliban. 10 dagen later kregen jullie nog een dreigbrief. U verliet Afghanistan acht à tien dagen na de tweede dreigbrief.

U verliet Afghanistan op de derde dag van de grote Eid in 2015 (25 september 2015). U kwam aan in België op 1 november 2015. U deed een verzoek om internationale bescherming op 25 november 2015.

Ongeveer twee weken na uw vertrek uit Afghanistan werd uw broer door de taliban over u bevraagd. Hij werd twee à drie dagen door hen vastgehouden. Hij ontsnapte door de taliban wijs te maken dat hij thuis kledij ging halen en zou terugkeren. Hij vluchtte naar Iran.

U vreest bij terugkeer naar Afghanistan gedood te worden door de taliban.

Uw vrouw verblijft momenteel samen met uw kinderen bij uw schoonvader in Dand Ko Chulagh. Uw moeder overleed aan een hartaanval toen u reeds in België was aangekomen.

U legt ter staving van uw verzoek om internationale bescherming de volgende documenten neer: de taskara van uw vader (origineel) en de Proof of Registration kaarten van uw zoon en vrouw (kopieën).

B. Motivering

Na grondig onderzoek van uw verklaringen, van de concrete en actuele situatie in uw land van herkomst en van alle elementen uit uw dossier, blijkt dat de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus zoals bedoeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet u niet kan worden toegekend.

Vooreerst moet worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Op een verzoeker rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over het verzoek om internationale bescherming. De medewerkingsplicht vereist dus van u dat u correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielerzoeken, reisroutes en reisdocumenten. Niettegenstaande u bij de aanvang van uw persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (notities persoonlijk onderhoud (npo), p. 2), blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

Er werd immers vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde verblijf in Afghanistan. Dit is nochtans belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming. Het belang duidelijkheid te verschaffen over uw feitelijke herkomst en uw eerdere verblijfplaatsen kan niet genoeg benadrukt worden. De feitelijke streek van herkomst, met name de plaats waar u gevestigd was, is van essentieel belang voor het onderzoek van de nood aan internationale bescherming. Het is immers de streek van feitelijke herkomst in functie waarvan de vrees voor vervolging en het risico op ernstige schade zal onderzocht worden. Indien doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat een verzoeker geen zicht biedt op zijn reële verblijfssituatie of regio van herkomst, dient te worden besloten dat de asielmotieven, die zich er zouden hebben voorgedaan, niet aangetoond worden. Een verzoeker die over zijn eerdere verblijfplaatsen ongeloofwaardige verklaringen aflegt en daardoor het voor de asielinstanties onmogelijk maakt vast te stellen dat hij ook werkelijk afkomstig is uit een streek waar er een risico op ernstige schade bestaat en of hij niet de mogelijkheid heeft zich in een streek te vestigen waar geen zo een risico bestaat, maakt bovendien niet aannemelijk dat hij nood heeft aan subsidiaire bescherming.

In casu blijkt vooreerst dat u de Belgische asielinstanties voortdurend probeert te misleiden inzake uw werkelijke identiteit en familiale situatie, waaraan dan ook geen enkel geloof meer kan worden aan gehecht.

Zo stelt u op de dienst vreemdelingenzaken (DVZ) dat u kinderloos en ongehuwd bent (Verklaring DVZ, punt 14, 16). Op het CGVS beweert u daarentegen dat u gehuwd bent en vier kinderen heeft (npo, p. 3, 5, 7). U stelt dat anderen u hadden gezegd dit te verzwijgen om te vermijden dat uw kinderen zouden worden verleid in deze maatschappij als u ze zou brengen (npo, p. 3). Het spreekt voor zich dat deze uitleg geen steek houdt en geen enkele verschoningsgrond is om de asielinstanties te bedriegen. Het lijkt er daarentegen sterk op dat u uw verklaringen heeft gewijzigd omdat u deze zou kunnen laten

aansluiten bij de documenten die u op het CGVS neerlegt. Inderdaad legt u acht dagen na uw persoonlijk onderhoud op het CGVS de Pakistaanse vluchtelingenregistratiekaarten (PoR-kaarten) neer van uw "echtgenote" en "zoon". Deze zouden immers het bewijs vormen van uw verblijf als Afghaans vluchteling in Pakistan en vermelden ook als herkomstregio in Afghanistan de provincie Kunduz. Uw eigen "Afghan refugee card" verloor u spijtig genoeg in een Belgische trein (npo, p. 3). Het valt op dat u geen enkel document voorlegde bij de DVZ, hoewel u stelt deze zelf te hebben meegebracht uit Afghanistan. U zegt dat men dit niet vroeg bij de DVZ, wat manifest onjuist is daar expliciet werd genoteerd dat u geen persoonlijke documenten bijhad (npo, p. 3-4; Verklaring DVZ, punt 23). Uw verklaring kan niet overtuigen.

Nazicht van de stukken en navraag bij het UNHCR (zie map "Landeninformatie") leert ons dat uw verklaringen op het CGVS in verband met de door u neergelegde stukken opnieuw frauduleus zijn. De PoR-kaart van uw zogenaamde echtgenote, N.Z. (...) (npo, p. 5), op de PoR-kaart genoteerd als N.B. (...) - overigens dezelfde naam als deze die u bij de DVZ opgaf als de naam van uw moeder (Vragenlijst DVZ, punt 13A) – stelt inderdaad dat haar echtgenoot B.D. (...) heet. Uit de informatie van het UNHCR blijkt echter dat de vader van deze B.D. (...) een zekere A.M. (...) is. U zegt echter dat uw vader F. (...) heet (Vragenlijst DVZ, punt 13A) en legt ter ondersteuning daarvan zelfs een taskara neer op naam van F.M. (...) (evenwel zonder indicaties dat er een familieband zou zijn). Blijkt dat u weerom de Belgische asiinstanties probeert te misleiden. De PoR-kaart van uw zoon vermeldt als naam H.U. (...), met als vader B.D. (...) (die als vader A.M. (...) heeft). Uit de informatie van het UNHCR blijkt dat deze H.U. (...)nog een broer, S. u.-R. (...), heeft en twee zussen, Z.B. (...) en L.B. (...). Opnieuw blijkt deze informatie niet overeen te komen met uw verklaringen op het CGVS, waar u stelde dat uw kinderen N. (...), Y. (...), S. (...) en K. (...) heten (npo, p. 7). Geen enkele van deze namen komen overeen met de namen van de kinderen van de heer B.D. (...) die als vader A.M. (...) heeft. Overigens is uw zogezegde zoon, H.U. (...), volgens de PoR-kaart geboren in 2010 en laat uw advocaat in zijn begeleidende e-mail aan het CGVS weten dat uw andere kinderen allemaal jonger, zijn terwijl u zelf op het CGVS zei dat uw oudste zoon misschien 5 jaar oud was (npo, p. 7).

In samenhang met uw gewijzigde verklaringen over uw familiesamenstelling verklaart u bij het CGVS ook dat u geen 22 jaar was, zoals u bij de DVZ verklaarde (Verklaring DVZ, punt 4: geboren 01.01.1993), maar dat u 32 jaar bent. U stelt dat u niet weet wie die fout maakte maar kan evenmin zeggen hoe u weet dat u 32 jaar bent. U stelt simpelweg dat u naar uw leeftijd keek en dat concludeerde, zonder te kunnen duiden op welke wijze of waar u naar uw leeftijd keek (npo, p. 3). Consistent met uw bewering bij de DVZ dat u sinds uw eerste jaar in Pakistan woonde, blijft u wel volhouden dat u als baby uit Afghanistan vertrok naar Pakistan (npo, p. 7; Verklaring DVZ, punt 10). Dit impliceert echter dat uw familie niet in 1993 of 1994 uit Afghanistan naar Pakistan zou zijn gegaan maar rond 1986-1987. Gezien u stelt dat uw familie Afghanistan ontvluchtte wegens de oorlog met de Russen lijkt dat logisch. Uw aanpassing van uw leeftijd kan echter niet zomaar los worden gezien van uw andere verklaringen. Zo stelde u bij de DVZ dat uw zussen respectievelijk 18 en 13 jaar oud waren en uw broers 23 en 14 jaar. Zij werden volgens u allemaal geboren in Pakistan (Verklaring DVZ, punt 17). Bij het CGVS beweert u nuchter dat uw beide zussen ouder zijn dan u en dat zij en uw oudste broer allemaal in Afghanistan werden geboren (npo, p. 14). Het kan echter niet dat alle leeftijden en geboorteplaatsen die u bij de DVZ opgaf per ongeluk fout zouden zijn opgegeven of genoteerd. Daardoor moet weerom worden geconcludeerd dat u geen waarheidsgetrouwe verklaringen aflegt betreffende uw persoonlijke en familiale achtergrond en dus ook betreffende de voorgehouden vlucht van uw familie naar Pakistan wegens de oorlog met de Russen. Over deze oorlog, die deel uitmaakt van het collectieve geheugen van de Afghaanse vluchtelingengemeenschap in Afghanistan, kan u trouwens nauwelijks iets vertellen. U weet niet wie er tegen de Russen vocht, hebt geen enkele notie over wie er bedoeld wordt met mujahedin in het licht van deze oorlog, weet niets over de commandant Ahmed Shah Massoud, behoudens dat hij Dari spreekt en hebt geen benul van de activiteiten van de mujahedininfacties in de Afghaanse vluchtelingengemeenschap in Pakistan (npo, p. 8-10).

Uw misleidingspogingen hebben ook rechtstreeks betrekking op de geloofwaardigheid van een terugkeer van Pakistan naar Afghanistan.

Zo blijkt uit de informatie van het UNHCR betreffende de repatriëringsstatus, dat er voor de familie die gekoppeld is aan de neergelegde PoR-kaarten geen repatriëring was. Nochtans stelt u in uw verklaringen op het CGVS duidelijk dat jullie via de officiële procedures zouden zijn teruggekeerd naar Afghanistan (npo, p. 11).

Ook spreekt u zichzelf tegen over het moment van terugkeer van u en uw familie naar Afghanistan. U zegt op de DVZ dat u tot in 2014 in Pakistan woonde (Verklaring DVZ, punt 10). Bij het CGVS zegt u dan weer eerst dat u in 2015 naar Afghanistan terugkeerde, en na confrontatie dat het ofwel de laatste maand van 2014 ofwel het begin van 2015 was (npo, p. 13, 15). Later in het gehoor stelt u dan weer dat omstreeks het begin van ramadan was (juni-juli 2015) dat u toekwam in Afghanistan (npo, p. 19).

Ook betreffende het moment van uw vertrek uit Afghanistan zijn uw verklaringen niet geloofwaardig. Zo stelt u op de DVZ niet te weten wanneer u vertrok uit Afghanistan (Verklaring DVZ, punt 10, punt 31). Op het CGVS stelt u dan met stelligheid te weten dat u op de derde dag van de grote Eid in 2015 vertrok, wat overeenkomt met eind september 2015 (npo, p. 4, 16). Het is echter niet logisch dat u bij de DVZ geen idee zou hebben wanneer u vertrok indien het op zulk een significant moment van het Islamitisch jaar was. Bovendien is deze vertrekdatum niet consistent met uw overige verklaringen bij de DVZ, waar u stelt dat u vier maanden onderweg was naar België en twee maanden voor het afleggen van uw verklaring bij de DVZ toekwam (Verklaring DVZ, punt 31). Die verklaringen bij de DVZ zouden immers impliceren dat u reeds in juli 2015 Afghanistan verliet. Ook stelde tegelijkertijd dat u Afghanistan in de lente verliet, wat al evenmin overeenkomt met uw andere verklaringen. Geconfronteerd hiermee blijft u bij uw mening (npo, p. 4-5, 16). Uw geloofwaardigheid wordt andermaal aangetast.

U heeft meermaals gesteld dat u slechts twee tot tweeënhalve maand in totaal in Afghanistan verbleef (npo, p. 4, 11, 12, 13, 15, 28) maar dit valt niet in overeenstemming te brengen met de verschillende inconsistente verklaringen over uw moment van aankomst in en vertrek uit Afghanistan.

Er moet dan ook worden geconcludeerd dat u niet in het minst zicht wil geven op wie u werkelijk bent, wat uw familiale situatie is en wat de verblijfssituatie van u en uw familie is.

Tot slot wordt erop gewezen dat uw gebrekkige kennis van de veiligheidssituatie in Kunduz en zeker in het district Dasht-e-Archi, niet van dien aard is om het CGVS alsnog te kunnen overtuigen dat u en uw familie ernaar terugkeerden. Daarbij moet er worden op gewezen dat het beweerde korte verblijf in het district en het lange verblijf in Pakistan niet als verschoningsgrond daarvoor kunnen dienen. Er zijn daaromtrent immers tal van geloofwaardigheidsproblemen (zie hoger). Bovendien lijkt het niet meer dan logisch dat jullie zich, indien uw verhaal betreffende een terugkeer uit Pakistan naar Dasht-e Archi waar was, reeds voor de terugkeer met vrouwen en kinderen terdege zouden hebben geïnformeerd over de veiligheidssituatie. Bovenal echter stelt u dat uw echtgenote en kinderen, uw broer en uw ooms nog steeds in Dasht-e Archi wonen en dat u hen regelmatig belt (npo, p. 6-7, 12, 15). Er mag dan ook worden verwacht dat u de veiligheidssituatie in Kunduz en zeker in Dasht-e Archi, nauwgezet zou opvolgen.

Gevraagd naar de veiligheidssituatie in Dasht-e Archi stelt u slechts bij aankomst te hebben vastgesteld dat uw district in handen was van de Taliban en dat de Taliban uw dorp controleerden. U weet niet hoelang de Taliban daar al aan de macht waren, u heeft geen idee wat de situatie in de buurdistricten was, u weet niet of de Taliban ooit de controle over de stad Kunduz overnam, u bent niet op de hoogte van grote gevechten in uw district toen u er woonde. U stelt daarnaast dat uw Dasht-e Archi nog steeds in handen is van de Taliban en heeft geen idee of de overheid Dasht-e Archi ooit heroverde (npo, p. 17-20).

De landeninformatie betreffende deze regio (zie map landeninformatie) schetst nochtans een beeld van een snelle achteruitgang van de veiligheidssituatie in de periode voorafgaand aan uw beweerde terugkeer. In het voorjaar van 2015 verslechterde de veiligheidssituatie in Kunduz dramatisch en er was een grote aanwezigheid van buitenlandse strijders. In juni viel het districtscentrum van Dasht-e Archi na hevige strijd met de veiligheidsdiensten. Kort daarvoor was het district Chahar Dara gevallen. Honderden families vluchtten weg van de strijd naar de stad Kunduz. Kort daarop zetten de Afghaanse strijdkrachten de tegenaanval in maar het duurde nog maanden eer ze de controle konden terugnemen. In 2016 viel Dasht-e Archi opnieuw in handen van de Taliban. Sinds 2015 viel de provinciale hoofdstad, Kunduz, reeds tweemaal in handen van de Taliban. Tot op heden zijn er veel veiligheidsincidenten die het dagelijkse leven van de inwoners ernstig verstoren.

Dat u hiervan allemaal niets weet valt niet te rijmen met de werkelijke aanwezigheid van u en uw familie in de regio.

U stelt wel weet te hebben van één enkel incident, een luchtaanval op een commandant in de bazaar van het district tussen de tiende en vijftiende dag van de ramadan 2015 (eind juni/begin juli 2015) waar u persoonlijk getuige van was (npo, p. 18-19). U stelt echter dat u op dat moment nog maar vijftien of zestien dagen in Afghanistan aanwezig was, wat zoals hoger reeds aangehaald, niet consistent is met andere verklaringen in verband met uw aanwezigheid in of vertrek uit Afghanistan.

De toekenning van het voordeel van de twijfel houdt in dat wanneer de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan : a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven; b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek; d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij

nagelaten heeft dit te doen; e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan. U heeft niet aan deze voorwaarden voldaan.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt daadwerkelijk afkomstig te zijn uit het district Dasht-e-Archi, gelegen in de provincie Kunduz. Gelet op de ongeloofwaardigheid van uw beweerde regio van herkomst in Afghanistan kan er evenmin enig geloof worden gehecht aan uw asielrelaas dat er onlosmakelijk mee verbonden is. Immers, aangezien er geen geloof kan gehecht worden aan het feit dat voor uw komst naar België in Dasht-e-Archi heeft verbleven, kan er evenmin geloof worden gehecht aan de feiten die zich volgens uw verklaringen in deze regio hebben voorgedaan. Bijgevolg maakt u niet aannemelijk dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin en bestaan er evenmin zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat een verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt immers bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat vele Afghanen binnen Afghanistan verhuisd zijn (eventueel na een eerder verblijf in het buitenland). De geboorteplaats en de oorspronkelijke verblijfplaats(en) vormen derhalve niet noodzakelijk de (actuele) plaats of regio van herkomst. Het aantonen van de laatste verblijfplaats(en) binnen Afghanistan is dan ook essentieel, vermits er op grond van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet geen behoefte aan bescherming is indien een verzoeker afkomstig is uit een regio waar er geen risico op ernstige schade aanwezig is of als de verzoeker over de mogelijkheid beschikt zich in zo'n regio te vestigen. Bijgevolg kan een verzoeker, met betrekking tot de vraag of hij bij terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, dan ook niet volstaan met een loutere verwijzing naar zijn Afghaanse nationaliteit doch moet hij enig verband met zijn persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. U maakt zelf het bewijs van een dergelijk verband met uw persoon onmogelijk door geen duidelijkheid te scheppen over uw voorgehouden verblijfplaatsen in en/of feitelijke herkomst uit Afghanistan.

U werd tijdens het persoonlijk onderhoud op de zetel van het CGVS dd. 19 maart 2018 nochtans uitdrukkelijk gewezen op het belang van het afleggen van correcte verklaringen met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. U werd in de loop van het persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk geconfronteerd met de vaststelling dat er twijfels waren betreffende uw voorgehouden verblijfplaatsen in en feitelijke herkomst uit Afghanistan, u bleef echter voet bij stuk houden (npo, p. 20).

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet de waarheid heeft verteld over waar u verbleven heeft voor uw komst naar België. Ondanks het feit dat het CGVS u uitgebreid de kans heeft geboden hierover klaarheid te scheppen, blijft u ook na confrontatie met de bevindingen van het CGVS volharden in uw verklaringen, dit in weerwil van de plicht tot medewerking die op uw schouders rust. Door uw gebrekkige medewerking op dit punt verkeert het Commissariaat-generaal in het ongewisse over waar u voor uw aankomst in België in Afghanistan of elders leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen u uw werkelijke streek van herkomst verlaten heeft. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van uw asielrelaas raakt, te verzwijgen maakt u bijgevolg niet aannemelijk dat u bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico op ernstige schade loopt.

Het CGVS benadrukt dat het uw taak is om de verschillende elementen van uw relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming aan te reiken. Het CGVS erkent tegelijkertijd dat het een samenwerkingsplicht heeft, in de zin dat het de door u aangebrachte elementen moet beoordelen rekening houdend met de informatie over het land van herkomst en dat het er toe gehouden is na te gaan of er onder de door u aangebrachte elementen, elementen zijn die wijzen op een gegronde vrees of een reëel risico en die zo nodig bijkomend te onderzoeken. Een onderzoek in die zin werd uitgevoerd. Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient evenwel besloten te worden dat er in uw hoofdte geen elementen voorhanden zijn die wijzen op een gegronde vrees tot vervolging of een reëel risico op ernstige schade bij terugkeer.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Het verzoekschrift

2.1.1. Verzoeker stelt in zijn uiteenzetting van de feiten in het onderhavige verzoekschrift dat hij betreurt dat hij voorheen slechte raadgevers heeft gevolgd. Hij is in 2015 niet teruggekeerd naar Afghanistan. Verzoeker kwam, dit in tegenstelling met de rest van zijn familie die terugkeerde naar Afghanistan, rechtstreeks vanuit Pakistan naar Europa. Verzoeker behoudt zich het recht voor om ter zitting elke toelichting te geven die nuttig of noodzakelijk mocht blijken.

2.1.2. Verzoeker onderschrijft de in de bestreden beslissing gedane redenering in die mate dat hij inderdaad niet terugkeerde naar Afghanistan. Het is dan ook terecht dat er in de bestreden beslissing wordt gesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan zijn beweerde verblijf in Afghanistan. De besluiten die daaruit volgen kunnen, hoewel deze eveneens terecht zijn, volgens verzoeker echter niet overeind blijven, *“nu verzoeker wel degelijk volledige en duidelijke verklaringen wenst af te leggen ivm zijn vorige verblijfplaatsen – en in het bijzonder dat hij na het verblijf in Pakistan naar België is gekomen, terwijl zijn familie, wel degelijk, noodgedwongen, naar Afghanistan is teruggekeerd”*.

Betreffende zijn familiesamenstelling, de eerder neergelegde stukken en de informatie van UNHCR, herhaalt verzoeker dat hij eerder in de war was en op grond van zijn onvolledige verklaringen bij de DVZ niet meer wist wat hij verder moest doen. Na het gehoor bij het CGVS wist hij niet meer wat te doen. Hij legde enkel de kaarten van zijn vrouw en zijn zoon neer doch wist niet wat te doen met zijn eigen vluchtelingenkaart nu hierop inderdaad een andere vader werd vermeld. Op de oude taskara stond de naam F.M. In Pakistan zou zijn vader echter de naam M.A. hebben aangenomen. Verzoeker legt hoe dan ook heden zijn eigen Pakistaanse vluchtelingenkaart neer, waarvan hij het origineel in handen heeft. Deze kaart was geldig tot eind december 2015 en bevestigt zijn herkomst van het district Archi in de provincie Kunduz in Afghanistan. De kaart bevestigt trouwens ook de informatie die de bestreden beslissing aanhaalt inzake de echtgenoot van N.B. Volgens verzoeker is deze kaart doorslaggevend voor het bepalen van zijn herkomst en zijn nood aan bescherming. Tevens ruimt de kaart volgens hem een aantal twijfels weg die te wijten zijn aan zowel de verwarrende verklaringen van verzoeker als het feit dat de registratie in Afghanistan en Pakistan nu eenmaal niet hetzelfde strakke stramien volgen als in Europa. Dit draagt bij tot meer twijfels over de identiteit en de familiesamenstelling, die inderdaad cruciaal is maar toch in een iets klaarder licht komt te staan.

Vervolgens gaat verzoeker in op zijn leeftijd en het vertrek van zijn familie uit Afghanistan. Hij herhaalt dat hij bij de DVZ niet wist wat hij wel of niet moest verklaren en raadgevingen opvolgde die nefast waren voor zijn geloofwaardigheid. Hij wist daarna niet meer precies hoe hij de zaken moest voorstellen zonder zijn geloofwaardigheid te verliezen. Verzoeker wijst opnieuw op de neergelegde vluchtelingenkaart om klaarheid te scheppen over zijn leeftijd en om te bevestigen dat zijn familie Afghanistan verliet in de periode van de oorlog met de Russen. Verzoeker heeft inderdaad weinig kennis maar het is niet bewezen dat de aangehaalde informatie deel uitmaakt van het collectieve geheugen van Afghaanse vluchtelingen in Pakistan. Evenmin is bewezen dat elk lid van voormelde gemeenschap hiervan op de hoogte moet zijn. Verzoeker wijst erop dat hij wel informatie kon geven over de administratieve verplichtingen en organisatie voor Afghaanse vluchtelingen in Pakistan.

Verzoeker benadrukt niet te hebben verklaard dat zijn familieleden gedwongen werden gerepatriëerd naar Afghanistan. Het klopt dan ook dat zij officieel de status van gedwongen repatriëring niet hebben.

Gelet op het voorgaande, met name het gegeven dat verzoeker nooit is teruggekeerd naar Afghanistan, verliezen ook de overige motieven in de bestreden beslissing veel van hun pertinentie. Hoe dan ook vertrok verzoeker slechts na het Eid feest in 2015 en kwam hij enkele maanden later in België aan, toen in nogal chaotische omstandigheden. Verzoeker wijst op de vluchtelingen crisis en de dreigende Dublin-procedure. *“Menigeen heeft in die omstandigheden nogal twijfelachtige verklaringen afgelegd...”*

De kern van onderhavig onderzoek is volgens verzoeker het feit dat zijn district onder de controle en invloed van de taliban staat en dat de veiligheidssituatie er hoogst onzeker en onveilig is. Dat verzoeker, die niet ter plaatse is, weinig details kent, is niet verwonderlijk. Hij is ongeschoold en zijn contacten zijn niet op dat soort informatie gericht.

Verzoeker vraagt verschoning voor de door hem geschapen verwarring en vraagt om aan hem de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen of om het dossier terug te sturen naar het CGVS voor *“bijkomend onderzoek ivm zijn herkomst en de terugkeer van zijn familie en hun actuele aanwezigheid in het district Dasht-e-Archi”*.

2.2. Verzoeker voegt ter staving van zijn betoog de kopieën bij het verzoekschrift van zijn eigen Pakistaanse registratiebewijs en van het registratiebewijs van zijn dochter Z.B. (bijlagen 3 en 4).

3. Beoordeling van de zaak

3.1. Dient vooreerst te worden vastgesteld dat verzoeker de bestreden beslissing weerlegt noch betwist waar gesteld wordt dat er geen elementen voorhanden waren om in zijn hoofde te besluiten tot het bestaan van een bijzondere procedurele nood, dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat zijn rechten werden gerespecteerd en dat hij kon voldoen aan zijn verplichtingen.

3.2. Verzoeker stelt een Afghaan te zijn, die nagenoeg zijn gehele leven in Pakistan heeft gewoond en die omdat hij niet kan terugkeren naar zijn land van herkomst een nood heeft aan internationale bescherming.

Van verzoeker mag, als verzoeker om internationale bescherming, in dit kader redelijkerwijze verwacht worden dat hij de asielinstanties, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van meet af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (UNHCR, *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status*, Genève, 1992, nr. 205). Hij dient alle nodige elementen ter staving van het verzoek gelet op het bepaalde in artikel 48/6, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat de asielinstanties kunnen beslissen over het verzoek om internationale bescherming. Deze medewerkingsplicht (die eerder reeds werd aangegeven in Europese richtlijnen, wetgeving en rechtspraak) vereist dus van een verzoeker om internationale bescherming dat hij de asielinstanties zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielaansluiting. De asielinstanties mogen van een verzoeker om internationale bescherming overeenkomstig artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet correcte en coherente verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over zijn identiteit en nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, de afgelegde reisroute, reisdocumentatie en de redenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient. Overeenkomstig artikel 48/6, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet vormt het ontbreken van de in het eerste lid bedoelde elementen, en meer in het bijzonder het ontbreken van het bewijs omtrent de identiteit of nationaliteit, die kernelementen uitmaken in een procedure tot beoordeling van een verzoek om internationale bescherming, een negatieve indicatie met betrekking tot de algehele geloofwaardigheid van het relaas, tenzij de verzoeker een bevredigende verklaring heeft gegeven voor het ontbreken ervan. Indien de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, behoeven deze aspecten enkel geen bevestiging indien voldaan is aan de cumulatieve voorwaarden in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

In dit kader wordt in de bestreden beslissing vooreerst met recht gemotiveerd als volgt:

“In casu blijkt vooreerst dat u de Belgische asielinstanties voortdurend probeert te misleiden inzake uw werkelijke identiteit en familiale situatie, waaraan dan ook geen enkel geloof meer kan worden aan gehecht.

Zo stelt u op de dienst vreemdelingenzaken (DVZ) dat u kinderloos en ongehuwd bent (Verklaring DVZ, punt 14, 16). Op het CGVS beweert u daarentegen dat u gehuwd bent en vier kinderen heeft (npo, p. 3, 5, 7). U stelt dat anderen u hadden gezegd dit te verzwijgen om te vermijden dat uw kinderen zouden worden verleid in deze maatschappij als u ze zou brengen (npo, p. 3). Het spreekt voor zich dat deze uitleg geen steek houdt en geen enkele verschoningsgrond is om de asielinstanties te bedriegen. Het lijkt er daarentegen sterk op dat u uw verklaringen heeft gewijzigd omdat u deze zou kunnen laten aansluiten bij de documenten die u op het CGVS neerlegt. Inderdaad legt u acht dagen na uw persoonlijk onderhoud op het CGVS de Pakistaanse vluchtelingenregistratiekaarten (PoR-kaarten) neer van uw “echtgenote” en “zoon”. Deze zouden immers het bewijs vormen van uw verblijf als Afghaans vluchteling in Pakistan en vermelden ook als herkomstregio in Afghanistan de provincie Kunduz. Uw eigen “Afghan refugee card” verloor u spijtig genoeg in een Belgische trein (npo, p. 3). Het valt op dat u

geen enkel document voorlegde bij de DVZ, hoewel u stelt deze zelf te hebben meegebracht uit Afghanistan. U zegt dat men dit niet vroeg bij de DVZ, wat manifest onjuist is daar expliciet werd genoteerd dat u geen persoonlijke documenten bijhad (npo, p. 3-4; Verklaring DVZ, punt 23). Uw verklaring kan niet overtuigen.

Nazicht van de stukken en navraag bij het UNHCR (zie map "Landeninformatie") leert ons dat uw verklaringen op het CGVS in verband met de door u neergelegde stukken opnieuw frauduleus zijn. De PoR-kaart van uw zogenaamde echtgenote, N.Z. (...) (npo, p. 5), op de PoR-kaart genoteerd als N.B. (...) - overigens dezelfde naam als deze die u bij de DVZ opgaf als de naam van uw moeder (Vragenlijst DVZ, punt 13A) – stelt inderdaad dat haar echtgenoot B.D. (...) heet. Uit de informatie van het UNHCR blijkt echter dat de vader van deze B.D. (...) een zekere A.M. (...) is. U zegt echter dat uw vader F. (...) heet (Vragenlijst DVZ, punt 13A) en legt ter ondersteuning daarvan zelfs een taskara neer op naam van F.M. (...) (evenwel zonder indicaties dat er een familieband zou zijn). Blijkt dat u weerom de Belgische asiinstanties probeert te misleiden. De PoR-kaart van uw zoon vermeldt als naam H.U. (...), met als vader B.D. (...) (die als vader A.M. (...) heeft). Uit de informatie van het UNHCR blijkt dat deze H.U. (...)nog een broer, S. u.-R. (...), heeft en twee zussen, Z.B. (...) en L.B. (...). Opnieuw blijkt deze informatie niet overeen te komen met uw verklaringen op het CGVS, waar u stelde dat uw kinderen N. (...), Y. (...), S. (...) en K. (...) heten (npo, p. 7). Geen enkele van deze namen komen overeen met de namen van de kinderen van de heer B.D. (...) die als vader A.M. (...) heeft. Overigens is uw zogezegde zoon, H.U. (...), volgens de PoR-kaart geboren in 2010 en laat uw advocaat in zijn begeleidende e-mail aan het CGVS weten dat uw andere kinderen allemaal jonger, zijn terwijl u zelf op het CGVS zei dat uw oudste zoon misschien 5 jaar oud was (npo, p. 7).

In samenhang met uw gewijzigde verklaringen over uw familiesamenstelling verklaart u bij het CGVS ook dat u geen 22 jaar was, zoals u bij de DVZ verklaarde (Verklaring DVZ, punt 4: geboren 01.01.1993), maar dat u 32 jaar bent. U stelt dat u niet weet wie die fout maakte maar kan evenmin zeggen hoe u weet dat u 32 jaar bent. U stelt simpelweg dat u naar uw leeftijd keek en dat concludeerde, zonder te kunnen duiden op welke wijze of waar u naar uw leeftijd keek (npo, p. 3). Consistent met uw bewering bij de DVZ dat u sinds uw eerste jaar in Pakistan woonde, blijft u wel volhouden dat u als baby uit Afghanistan vertrok naar Pakistan (npo, p. 7; Verklaring DVZ, punt 10). Dit impliceert echter dat uw familie niet in 1993 of 1994 uit Afghanistan naar Pakistan zou zijn gegaan maar rond 1986-1987. Gezien u stelt dat uw familie Afghanistan ontvluchtte wegens de oorlog met de Russen lijkt dat logisch. Uw aanpassing van uw leeftijd kan echter niet zomaar los worden gezien van uw andere verklaringen. Zo stelde u bij de DVZ dat uw zussen respectievelijk 18 en 13 jaar oud waren en uw broers 23 en 14 jaar. Zij werden volgens u allemaal geboren in Pakistan (Verklaring DVZ, punt 17). Bij het CGVS beweert u nuechter dat uw beide zussen ouder zijn dan u en dat zij en uw oudste broer allemaal in Afghanistan werden geboren (npo, p. 14). Het kan echter niet dat alle leeftijden en geboorteplaatsen die u bij de DVZ opgaf per ongeluk fout zouden zijn opgegeven of genoteerd. Daardoor moet weerom worden geconcludeerd dat u geen waarheidsgetrouwe verklaringen aflegt betreffende uw persoonlijke en familiale achtergrond en dus ook betreffende de voorgehouden vlucht van uw familie naar Pakistan wegens de oorlog met de Russen. Over deze oorlog, die deel uitmaakt van het collectieve geheugen van de Afghaanse vluchtelingengemeenschap in Afghanistan, kan u trouwens nauwelijks iets vertellen. U weet niet wie er tegen de Russen vocht, hebt geen enkele notie over wie er bedoeld wordt met mujahedin in het licht van deze oorlog, weet niets over de commandant Ahmed Shah Massoud, behoudens dat hij Dari spreekt en hebt geen benul van de activiteiten van de mujahedininfacties in de Afghaanse vluchtelingengemeenschap in Pakistan (npo, p. 8-10).

Uw misleidingspogingen hebben ook rechtstreeks betrekking op de geloofwaardigheid van een terugkeer van Pakistan naar Afghanistan.

Zo blijkt uit de informatie van het UNHCR betreffende de repatriëringsstatus, dat er voor de familie die gekoppeld is aan de neergelegde PoR-kaarten geen repatriëring was. Nochtans stelt u in uw verklaringen op het CGVS duidelijk dat jullie via de officiële procedures zouden zijn teruggekeerd naar Afghanistan (npo, p. 11).

Ook spreekt u zichzelf tegen over het moment van terugkeer van u en uw familie naar Afghanistan. U zegt op de DVZ dat u tot in 2014 in Pakistan woonde (Verklaring DVZ, punt 10). Bij het CGVS zegt u dan weer eerst dat u in 2015 naar Afghanistan terugkeerde, en na confrontatie dat het ofwel de laatste maand van 2014 ofwel het begin van 2015 was (npo, p. 13, 15). Later in het gehoor stelt u dan weer dat omstreeks het begin van ramadan was (juni-juli 2015) dat u toekwam in Afghanistan (npo, p. 19).

Ook betreffende het moment van uw vertrek uit Afghanistan zijn uw verklaringen niet geloofwaardig. Zo stelt u op de DVZ niet te weten wanneer u vertrok uit Afghanistan (Verklaring DVZ, punt 10, punt 31). Op het CGVS stelt u dan met stelligheid te weten dat u op de derde dag van de grote Eid in 2015 vertrok, wat overeenkomt met eind september 2015 (npo, p. 4, 16). Het is echter niet logisch dat u bij de DVZ geen idee zou hebben wanneer u vertrok indien het op zulk een significant moment van het

Islamitisch jaar was. Bovendien is deze vertrekdatum niet consistent met uw overige verklaringen bij de DVZ, waar u stelt dat u vier maanden onderweg was naar België en twee maanden voor het afleggen van uw verklaring bij de DVZ toekwam (Verklaring DVZ, punt 31). Die verklaringen bij de DVZ zouden immers impliceren dat u reeds in juli 2015 Afghanistan verliet. Ook stelde tegelijkertijd dat u Afghanistan in de lente verliet, wat al evenmin overeenkomt met uw andere verklaringen. Geconfronteerd hiermee blijft u bij uw mening (npo, p. 4-5, 16). Uw geloofwaardigheid wordt andermaal aangetast.

U heeft meermaals gesteld dat u slechts twee tot tweeënhalve maand in totaal in Afghanistan verbleef (npo, p. 4, 11, 12, 13, 15, 28) maar dit valt niet in overeenstemming te brengen met de verschillende inconsistente verklaringen over uw moment van aankomst in en vertrek uit Afghanistan.

Er moet dan ook worden geconcludeerd dat u niet in het minst zicht wil geven op wie u werkelijk bent, wat uw familiale situatie is en wat de verblijfssituatie van u en uw familie is.”

Verzoeker betwist de voormelde motieven niet. Hij geeft in het onderhavige verzoekschrift, dit echter slechts na te zijn geconfronteerd met de hoger geciteerde, negatieve beslissing waarin expliciet wordt gemotiveerd en geoordeeld dat zijn eerdere gezegden geloofwaardigheid ontberen, integendeel toe dat hij eerder gedurende zijn procedure steevast heeft gelogen. Hij erkent dat hij, in weerwil van zijn eerdere gezegden, niet is teruggekeerd naar Afghanistan en legt bijkomende documenten neer.

Verzoeker geeft voor het gegeven dat hij eerder steevast kennelijk leugenachtige en intentioneel bedrieglijke verklaringen heeft afgelegd echter geen afdoende verklaring. Hij beperkt zich ertoe op algemene wijze te poneren dat hij initieel slechte raadgevingen zou hebben gevolgd. Vooreerst geeft hij hieromtrent geen verdere duiding. Verder tracht hij de verantwoordelijkheid voor zijn veelheid aan leugenachtige verklaringen en voor zijn langdurige persisteren in zijn poging om de asielinstanties te misleiden hiermee ten onrechte volledig van zich af te schuiven en bij derden te leggen. Dat verzoeker slechte raad zou hebben gekregen, ontslaat hem namelijk op generlei wijze van de hoger aangehaalde, op hem rustende medewerkingsplicht, zoals eveneens verwoord in de bestreden beslissing.

Verzoeker werd reeds bij de DVZ uitdrukkelijk gewezen op de op hem rustende medewerkingsplicht. Er werd hem duidelijk gemaakt dat hij steeds de waarheid moest vertellen, er werd uitdrukkelijk gewezen op het gegeven dat valse of onjuiste verklaringen tot gevolg konden hebben dat zijn aanvraag zou worden verworpen en er werd duidelijk gesteld dat hij diegenen die hem aanraadden om feiten toe te voegen, uit te vinden of anders voor te stellen niet mocht geloven. Eveneens werd hem op het hart gedrukt dat hij de nodige documenten diende voor te leggen (administratief dossier, vragenlijst, nr.1).

Ook bij het CGVS werd verzoeker uitdrukkelijk gewezen op de op hem rustende plicht tot medewerking. Opnieuw werd er gewezen op het belang van het verstrekken van zo veel mogelijk informatie en van het vertellen van de waarheid gedurende het volledige interview. Daarbij werd benadrukt dat hij duidelijkheid moest verschaffen over zijn herkomst en verblijfplaatsen en werd hem op het hart gedrukt dat het feit dat hij recent niet in Afghanistan doch in een ander(e) land of regio vertoefde niet problematisch zou zijn zolang hij maar de waarheid vertelde. Verder werd andermaal duidelijk aangegeven dat, indien verzoeker zijn herkomst, levensomstandigheden, achtergrond, situatie, profiel en nationaliteit niet geloofwaardig wist aan te brengen, hij geen nood aan internationale bescherming aannemelijk kon maken. Verzoeker gaf eenduidig aan dit allemaal goed te hebben begrepen (administratief dossier, gehoorverslag CGVS, p.2). Daarop verklaarde verzoeker spontaan dat hij bij de DVZ, op aanraden van anderen, twee fouten zou hebben gemaakt. Hij zou er hebben gelogen over zijn huwelijk en over zijn leeftijd (*ibid.*, p.3). Gezien verzoeker bij het CGVS reeds toegaf eerder te hebben gelogen en slechte raadgevingen te hebben gevolgd, mocht worden verwacht dat hij minstens bij het CGVS de volledige waarheid zou hebben verteld. Verzoeker deed dit echter niet en persisteerde, zoals hij uitdrukkelijk toegeeft in het onderhavige verzoekschrift, in het afleggen van leugenachtige verklaringen en in het mist spuien over zijn werkelijke recente verblijfplaatsen, zijn familiale profiel, de verblijfplaatsen van zijn familieleden en zijn problemen en situatie. Hij deed dit zelfs nadat hij reeds tijdens het gehoor bij het CGVS werd geconfronteerd met de vaststelling dat zijn verklaringen op diverse vlakken geloofwaardigheid ontbeerden (*ibid.*, p.20).

Ook wanneer verzoeker na het gehoor bij het CGVS nog een aantal bijkomende stukken aan het CGVS overmaakte, bleef hij volharden in het afleggen van kennelijk leugenachtige verklaringen. Hoewel hij middels het begeleidend schrijven bij deze stukken de kans had om alsnog de waarheid te kennen te geven aan het CGVS, deed hij dit immers niet en beperkte hij zich ertoe aan te geven dat hij de bij dit schrijven gevoegde stukken wenste neer te leggen en te stellen dat zijn andere kinderen te jong waren en daarom geen documenten hadden (administratief dossier, map 'documenten'). Deze verklaring bleek, zoals terecht wordt gemotiveerd in de bestreden beslissing, daarenboven eveneens ongeloofwaardig. De persoon (verzoekers verklaarde zoon) op wie de kaart betrekking had was immers geboren in 2010, terwijl verzoeker bij het CGVS (in maart 2018) aangaf dat zijn oudste zoon misschien 5 jaar oud was. Bovendien poneerde verzoeker in voormeld schrijven dat al zijn kinderen jonger waren en

daarom geen documenten hadden. Desondanks voegt hij bij het verzoekschrift, dit zonder enige verdere duiding, een registratiebewijs van zijn zelfverklearde dochter, die geboren zou zijn in 2005.

Dient bovendien te worden vastgesteld dat verzoeker in het onderhavige verzoekschrift andermaal kennelijk verzaakt aan de op hem rustende medewerkingsplicht, opnieuw leugenachtige verklaringen aflegt en weigert om alsnog de nodige duidelijkheid te bieden over en een zich te krijgen op zijn werkelijke identiteit, levensloop, familiale omstandigheden, profiel, problemen en situatie.

Zo legt hij zijn eigen registratiekaart neer. Zoals reeds eerder bleek en met recht wordt gemotiveerd in de bestreden beslissing, strookt de naam van de vader van de hierop vermelde persoon, A.M. echter niet met de naam die verzoeker opgaf voor zijn eigen vader, F.M. Verzoeker slaagt er niet in voor deze vaststelling een afdoende verklaring te bieden. Indien zijn vader werkelijk een andere naam zou hebben aangenomen in Pakistan, kon, mede gelet op de hoger gedane vaststellingen inzake de op verzoeker rustende medewerkingsplicht, immers worden verwacht dat verzoeker dit eerder en spontaan zou hebben gemeld en het registratiebewijs reeds eerder zou hebben voorgelegd. Bovendien strookt de leeftijd zoals vermeld op de neergelegde registratiekaart met geen van verzoekers eerdere, op zich reeds uiteenlopende verklaringen omtrent zijn leeftijd. Waar verzoeker bij de DVZ beweerde 22 jaar te zijn en bij het CGVS voorhield 32 jaar te zijn, blijkt uit de neergelegde registratiekaart immers dat de hierop vermelde persoon ten tijde van verzoekers gehoor bij het CGVS 34 jaar was. De voormelde vaststellingen klemmen nog des te meer nu verzoeker bij het CGVS duidelijk aangaf dat hij zijn eigen registratiekaart niet kon voorleggen omdat hij deze was verloren op de trein en in het verzoekschrift niet de minste duiding geeft over de wijze waarop of de reden waarom hij deze kaart alsnog kon produceren (administratief dossier, gehoorverslag CGVS, p.3).

De naam vermeld op de neergelegde registratiekaart die volgens het gestelde in het verzoekschrift zou behoren aan verzoekers dochter, strookt, zoals op basis van de informatie van UNHCR die is opgenomen in de map 'landeninformatie' in het administratief dossier met recht wordt gemotiveerd in de bestreden beslissing, verder niet met verzoekers eerdere verklaringen. Daarenboven bleek reeds hoger dat de leeftijd van de persoon op wie die kaart betrekking heeft, net als het gegeven dat verzoeker een document zou kunnen voorleggen inzake zijn dochter, niet strookt met verzoekers eerdere verklaringen omtrent de leeftijd van zijn kinderen en zijn onvermogen om van hen documenten neer te leggen.

Dat de neergelegde kaarten de nodige duidelijkheid zouden scheppen, betreft gelet op het voorgaande aldus een bewering die bezwaarlijk ernstig kan worden genomen. Hetzelfde geldt voor de blote, ongefundeerde, niet-gestaafde en niet nader uitgewerkte bewering omtrent de verschillen tussen registratieprocedures in Pakistan en Afghanistan enerzijds en Europa anderzijds.

Verder blijft verzoeker er in het verzoekschrift in volharden dat zijn familieleden (noodgedwongen) zouden zijn teruggekeerd naar Afghanistan. Ook deze verklaring ontbeert echter kennelijk geloofwaardigheid. In de bestreden beslissing wordt immers terecht gemotiveerd dat er blijkens de informatie van UNHCR, dit ondanks dat verzoeker duidelijk aangaf dat zijn familie via de officiële procedures zou zijn teruggekeerd naar Afghanistan, geen (al dan niet gedwongen) repatriëring van zijn familieleden geschiedde. Indien zijn familieleden langs officiële weg zouden zijn teruggekeerd naar Afghanistan, kon worden verwacht dat UNHCR over informatie zou beschikken die zulks bevestigt. Het voorgaande klemt nog des te meer nu uit de informatie van UNHCR blijkt dat de registratiekaart van verzoekers zelfverklearde echtgenote, die in april 2014 werd vernieuwd, in april 2018 nog steeds geldig was. Daarenboven dient te worden vastgesteld dat verzoeker, hoewel hij blijkens zowel zijn terecht aangehaalde verklaringen in de bestreden beslissing als het gestelde in het verzoekschrift omtrent het leven van zijn familieleden in Afghanistan met hen nog in contact moet staan, zelf niet het minste begin van bewijs bijbrengt ter staving van hun beweerde terugkeer naar dit land. Bovendien mocht van verzoeker, indien zijn meest naaste familieleden, met name zijn vrouw, zijn broers en zijn kinderen, noodgedwongen naar onveilig gebied in Afghanistan waren teruggekeerd en indien verzoeker daadwerkelijk een nood aan internationale bescherming had, van verzoeker worden verwacht dat hij, ook indien hij zelf niet mee terugkeerde, beter op de hoogte zou zijn van de veiligheidssituatie in het land en de regio waarin zijn naaste familieleden verblijven en waarnaar hij niet verklaart te kunnen terugkeren. Verzoeker vertoonde hierover blijkens de terecht gedane vaststellingen in de bestreden beslissing, die door hem niet worden weerlegd of betwist echter een apert gebrek aan kennis. Hij bleek kennelijk onwetend omtrent de veiligheidssituatie in het district Dasht-e-Archi in de provincie Kunduz in Afghanistan, en dit zowel voor en ten tijde van de beweerde terugkeer van zijn familieleden als daarna. Nochtans mocht worden verwacht dat hij de veiligheidssituatie en het verdere lot van zijn naaste familieleden aldaar nauwgezet zou opvolgen. Dit geldt nog des te meer nu deze elementen, zoals verzoeker zelf overigens eveneens aangeeft in het voorliggende verzoekschrift, van cruciaal belang zouden kunnen zijn voor de beoordeling van zijn eigen, onderhavige verzoek om internationale bescherming.

Verzoeker laat bovendien na om in het verzoekschrift voor het overige ook maar enige bijkomende duiding te verstrekken omtrent zijn werkelijke identiteit, profiel, verblijfssituatie voor komst naar België, levensloop, problemen en situatie en deze van zijn familieleden. Nochtans ontberen zijn verklaringen hieromtrent nog steeds klaarblijkelijk iedere geloofwaardigheid en mocht van hem, gelet op zijn eerdere, veelvuldige en kennelijke verzaken aan de medewerkingsplicht, worden verwacht dat hij er in het verzoekschrift alles aan zou doen om alsnog duidelijkheid te bieden over en een zicht te bieden op de werkelijke, voormelde, essentiële gegevens. Dit geldt des te meer nu verzoeker in het verzoekschrift de wens uitdrukt om elke toelichting te geven die nuttig of noodzakelijk mocht blijken en poneert dat hij nu *“wel degelijk volledige en duidelijke verklaringen wenst af te leggen ivm zijn vorige verblijfplaatsen – en in het bijzonder dat hij na het verblijf in Pakistan naar België is gekomen, terwijl zijn familie, wel degelijk, noodgedwongen, naar Afghanistan is teruggekeerd”*. Gezien verzoeker zelf nalaat om alsnog duidelijkheid te verschaffen over het voorgaande, is het hoegenaamd niet ernstig van hem om te vragen om op basis van de door hem zelf gecreëerde verwarring en twijfels over deze elementen de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te sturen naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voor *“bijkomend onderzoek ivm zijn herkomst en de terugkeer van zijn familie en hun actuele aanwezigheid in het district Dasht-e-Archi”*.

Gelet op het voorgaande, dient te worden besloten dat verzoeker naliet en nog steeds nalaat de waarheid te vertellen over zijn werkelijke identiteit, profiel en verblijfssituatie voor zijn komst naar België, zijn familiale netwerk, de verblijfsstatus en levensomstandigheden van zijn familieleden en zowel zijn eigen problemen en situatie als deze van zijn familieleden.

Uit het voorgaande blijkt aldus genoegzaam dat verzoeker op ernstige wijze heeft verzaakt aan de op hem rustende medewerkingsplicht, zoals omschreven in zowel de bestreden beslissing als hetgeen voorafgaat. Verzoeker weigert moedwillig klaarheid te scheppen over en maakt het onmogelijk een duidelijk zicht te krijgen op zijn werkelijke profiel, achtergrond, verblijfplaats(en) en -mogelijkheden, situatie en problemen.

Bijgevolg maakt verzoeker het onmogelijk om zijn werkelijke nood aan bescherming in te schatten, is zijn verwijzing naar de aangehaalde vrees en de situatie in Afghanistan niet dienstig en kan hij met deze verwijzing geenszins volstaan om in zijn hoofde het bestaan van een nood aan internationale bescherming aannemelijk te maken. Verzoeker dient het bestaan van zulke nood *in concreto* aan te tonen en kan daarbij niet volstaan met een loutere verwijzing naar de situatie in een bepaald land of een bepaalde regio. Hij dient tevens een verband aan te tonen tussen deze situatie en zijn persoon en blijft hier, gelet op het voorgaande, schromelijk in gebreke.

3.3. In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

3.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde evenmin aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

De Raad benadrukt in dit kader nogmaals dat verzoeker naliet en nog steeds nalaat de waarheid te vertellen over zijn werkelijke identiteit, profiel en verblijfssituatie voor zijn komst naar België, zijn familiale netwerk, de verblijfsstatus en levensomstandigheden van zijn familieleden en zowel zijn eigen problemen en situatie als deze van zijn familieleden. Het is nochtans de taak van verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus.

De Raad benadrukt eveneens dat het hem niet toekomt om te speculeren over de verblijfplaatssituatie en levensomstandigheden van verzoeker en diens familieleden noch over de vraag of zij afkomstig zijn uit of ingevolge deze omstandigheden kunnen verblijven in een land of regio waar geen risico op ernstige schade aanwezig is. De Raad kan uit het voorgaande enkel afleiden dat verzoeker zelf meent dat zulk risico in zijn hoofde niet voorhanden is.

3.5. De Raad ziet gelet op het voorgaande geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te sturen naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien november tweeduizend achttien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT